

DIASPORIC LITERATURE

30 JULY, 2010 | CREATED USING FIVEFILTERS.ORG

Φυλαγμένα αχνάρια μιας άλλης εποχής

Apr 14, 2010 10:30AM

Στράτος Δουκάκης

Πολύ με συγκινεί αυτή η προστασία που δίνω σε μερικά πράγματα, δίχως να ξέρω αν, κάποια στιγμή, θα μου είναι χρήσιμα. Τα ανοίγω συχνά, για να σκαλιζώ τη μνήμη μου, να ονειροπολώ, να αλητεύω ενδεχομένως, βηματίζοντας σε δρόμους προσωπικούς που αυλακώνουν τις λογής-λογής διαδρομές και μου κρατάνε συντροφιά... Συνήθεια αγαπημένη να τα φέρνω πίσω, να τα παίρνω στα χέρια μου, να τους ρίχνω ματιές, να κάνω τον απολογισμό τόσων χρόνων που, αλίμονο, γλίστρησαν κι έφυγαν. Σαν τόσα άλλα...

Εποχές ρομαντικές, σημαντικές, απόμακρες... Δυο, από τα τόσα χρόνια της αποδημίας μου είχα ασχοληθεί, παράλληλα με τις επαγγελματικές μου υποχρεώσεις και με την έκδοση μιας μικρής ελληνικής εφημερίδας. Μπορεί στην αρχή -σαν πρώτη σκέψη- να ήταν μια ανάγκη της Ελληνικής Κοινότητας εκεί, αλλά συγχρόνως -και πρωτίστως- μια ευκαιρία για τις δικές μου ανησυχίες -ίσως κι αφορμή-, ώστε να ξυπνήσουν κάποια κρυμμένα και άτολμα χαρίσματα γραφής.

Έτσι στα τρέχοντα καθήκοντα μπήκε κι αυτή η «υποχρέωση», κάθε 15 μέρες να καλύπτω με ύλη την εφημερίδα «**ΑΝΘΡΩΠΟΙ**»! Ομολογώ πως δεν ήταν εύκολο. Στην αρχή είχα τη βοήθεια από δυο - τρεις φίλους -μ' αυτούς πάρηθε και η απόφαση-, αλλά πολύ σύντομα έμεινα να τα κάνω όλα μόνος. Οπότε πήρα επάνω μου όλη την ευθύνη και από συλλογικό έντυπο μετατράπηκε σχεδόν σε προσωπικό.

Σήμερα, δεν ξέρω τι μου 'ρθε κι έψαχνα στα αρχεία μου να βρω το τελευταίο φύλλο εκείνης της εφημερίδας. Επιθυμούσα να διαβάσω το κύριο άρθρο που έγραψα τότε με τίτλο «**Κύκνειο Άσμα**». Ήταν 2 Ιουλίου του 1988, είχα πάρει πλέον την απόφαση να σταματήσω. Μια δύσκολη, δίχως άλλο, απόφαση που την πήρα με πόνο ψυχής γιατί αυτή την εφημεριδούλα - έτσι την έλεγα - πολύ την αγάπησα. Κι όπως έγραψα, κάθε τι όμορφο - γιατί όμορφο ήταν - θα πρέπει να τελειώνει τη στιγμή της

μεγαλύτερης ομορφιάς!

Δε θυμάμαι πόσες φορές το 'γραψα και πόσες το 'σκισα εκείνο το κείμενο.

Θα 'θελα τώρα, ύστερα από τόσα χρόνια, να πω πως η έκδοσή της ήταν κάτι που ούτε το προγραμματίσα, ούτε ποτέ υπολόγισα πως θα είχε αυτή την έκβαση. Να φτάσει εκεί που έφτασε. Ν' αγαπηθεί από τον Ελληνισμό και σε μένα να χαρίσει πολλές όμορφες αλλά και δύσκολες... κοπιαστικές στιγμές.

Δεν έχει νόημα να τις αναφέρω, σημασία έχει η ικανοποίηση πως, παρακάμπτοντας όποια εμπόδια τύχαιναν, μπόραγε, κάθε 15 μέρες να είναι εκεί και κοντά στους αναγνώστες της. Όταν την έγραφα ήταν σα να μονολογούσα, το παραδέχομαι, τον είχα ανάγκη όμως αυτό το μονόλογο και... τελικά - πολύ αργότερα - κατάλαβα πως τον είχαν κι εκείνοι... Τους θυμάμαι τώρα μ' εκείνο το παράπονο για την απόφασή μου.

Τα 35 φύλλα της εφημερίδας «**ΑΝΘΡΩΠΟΙ**», μαζί με το αρχείο, τις σημειώσεις, τα πρόχειρα, τα απορριφθέντα... τα κρατώ μαζεμένα, αγκαλιασμένα κι ευλαβικά φυλαγμένα σε κουτιά και ντοσιέδες, για να μη χαθούν στη λήθη του χρόνου. Θα ήταν κρίμα να χαθεί μια δουλειά που έγινε με τόσο κόπο, δυσκολίες κι εμπόδια, με μόνο εφόδιο το μεράκι. Τώρα, όλα αυτά, σαν από ένα απόμακρο φάρο, αναβοσβήνουν κάνοντας σινιάλο πως υπάρχουν στοιβαγμένα, μα όχι ξεχασμένα, απομεινάρια μιας εποχής με οράματα, πάθος, παλμό, συγκίνηση κι αγάπη γι' αυτόν τον παράξενο «μικρόκοσμο», τυλιγμένα μ' ένα απαλό άρωμα κλεισούρας, τα δικά μου αχνάρια χαραγμένα στο κεφάλαιο με τ' όνομα: «Ελληνισμός της Βενεζουέλας».

Τα έχω μπροστά μου κι είναι σα να τα ξαναζώ. Δεν θα 'θελα να περισσεύω σ' ένα παρελθόν που πάει να ξεχαστεί. Τα φυλλομετρώ κι αφουγκράζομαι ήχους, χαϊδεύω αναμνήσεις και ξεχωρίζω στιγμές, νιώθοντας μια μικρή φλέβα να χτυπάει στο λαιμό μου...

© Στράτος Δουκάκης

Copyright secured by Digiprove © 2010

Related Posts:

- Μνήμη: δικαίωμα και υποχρέωση!
- 1. Το οδοιπορικό μιας ζωής
- 2. Σύμπλευση ξανά...
- "Μαρίνα"
- Περί ουσιώδους γνώσης...

Προσωπικό

Oct 26, 2009 08:59PM

Ανοίγω το τετράδιο των προσωπικών μου διαδρομών και ταξιδεύω...

Σελίδες η μια πάνω στην άλλη.

Γραμμές η μια κάτω απ' την άλλη.

Λέξεις η μια δίπλα στη άλλη.

Προσεκτικά καλλιγραφημένες... αναμνήσεις.

Η περιπλάνηση βασανιστική.

Το παραμύθι ατέρμονο.

Οι σκέψεις προσωπικές.

Ο κόσμος μάταιος.

Αναρωτιέμαι: ξεπερνιέται η ματαιότητα;

Κλείνω τα μάτια και πλημμυρίζω με πολύχρωμες αναμνήσεις...

Ξεθωριασμένες εικόνες του εαυτού μου, αφτιασίδωτες!

Μέσα στη φθορά και στην αφθαρσία της καθημερινότητας.

Χαρές και λύπες, γεγονότα σημάδια...

Αφές, οσμές κι αισθήσεις.

Κι όμως...

Το βιβλίο το βρήκα κλειστό και τη σελίδα άγραφη

Η μελαγχολία πικρή

Οι λογισμοί πληγωμένοι

Και... το μέλλον αβέβαιο.

Παρελθόν και παρόν έγιναν ένα.

Καιρός να μαζέψουμε τα σκόρπια χαρτιά μας

που κρύβουν αποθέματα αγάπης.

Καημούς, πόθους και μνήμες.

Τις μαδάω μια μια

σαν τη μαργαρίτα.

Για να μάθω αν κάποιος με θυμάται...

Η λαχτάρα βουβή.

Η αγωνία ανώφελη.

Το λεύκωμα συμπληρωμένο.

Η πένα μου αδύναμη.

όπως και η φωνή μου.

Άφησα τα χέρια μου να ταξιδέψουν στο χρόνο.

Ν' αγγίζω τον ορίζοντα.

που ορίζει την τροχιά της μοίρας μου.

Η μοίρα άγραφη.

Ο στεναγμός βαθύς.

Μου δίνει μοτίβα να κρατώ τη χαμένη μου νιότη...

Στράτος Δουκάκης

Related Posts:

- 4η Ανθολογία της Ε.Ε.Λ.Σ.Π.Η.
- Υπέρτατη Θυσία
- Έρμα Βασιλείου: Μια ποιήτρια πέραν εκποίησης
- Ο κυρ-Ανέστης
- my boy

Σκίζοντας την Ιστορία μου

Aug 25, 2009 09:00AM

Σκυμμένος πάνω στο γραφείο μου, έχω βάλει σκοπό να ξεκάνω όλο το επαγγελματικό και μη χαρτομάνι που είχα συσσωρευμένο χρόνια τώρα σε διάφορα κουτιά και ντοσιέ. Τα περισσότερα, μου είναι, ας το ομολογήσω, άχρηστα! Πάντα είχα τη συνήθεια, καλή ή κακή δεν έχει σημασία τώρα, να μην πετώ τίποτα, να κρατώ ακόμα και τα πιο ασήμαντα χαρτάκια. Όλα, και το καθένα από αυτά, είχαν για μένα, και μια μικρή αξία, έστω. Ήταν κομμάτια μια... ιστορίας. Της ιστορίας μου! Και τώρα σκίζοντάς τα... είναι σαν να την... απαρνιέμαι.

Η συναισθηματική μου φόρτιση είναι τέτοια που μου δημιουργεί μια ακεφιά. Μου γυρίζει το χρόνο πίσω. Είναι κύκλοι, στη πορεία της ζωής των ανθρώπων που ανοίγουν αλλά... κάποτε με τον καιρό κι αυτοί κλείνουν. Είναι ανθρώπινο νομίζω και μελαγχολικό. Πάει λίγος καιρός που πήρα την απόφαση να κλείσω ένα μεγάλο κύκλο της ζωής μου. Τα, λίγα ή πολλά 41 μου χρόνια στη ξενιτιά! Και να 'μαι τώρα, συλλογισμένος και επιλεκτικά μοναχικός, σε στιγμές αγωνίας και μελαγχολίας να γυρίζω μια άλλη σελίδα. Μπροστά μου τώρα έχω ένα άσπρο άγραφο χαρτί και παραδίπλα μια ιστορία πολλών χρόνων, ήδη... σε χίλια κομμάτια.

Χίλιες σκόρπιες σκέψεις με γυροφέρνουν, πάνε να με πονέσουν μα... δεν θα τις αφήσω. Κοιτάζω τη ζωή μου σαν θεατής. Ψάχνω να βρω πως γεφυρώνεται ο χρόνος. Τις γέφυρες τούτες που θεωρούσα τόσο ζωτικές για την ύπαρξή μου τις έχω κάνει συντρίμια. Πάντα αξιολογούσα και απολάμβανα στο μέγιστο και τα πιο μικρά πράγματα, δίχως να μπερδεύω τα μικρά με τα ασήμαντα, τα ταπεινά με τα τιποτένια. Έχω κλείσει πια πίσω μου την πόρτα στο παρελθόν και τραβάω την κουρτίνα ανοίγοντας ένα παράθυρο... στο μέλλον. Έχω πάρει τις οριστικές μου αποφάσεις κι εύχομαι να πάνε όλα καλά.

Με το πέρασμα του χρόνου έρχεται η ωριμότητα, αντικαθίστανται οι αισθήσεις με τη λογική, δεχόμαστε, αμίλητοι πλέον, τη στέρεη πραγματικότητα. Κι αυτό είναι ακριβώς που με έκανε, διαλέγοντας, να σκίζω και να πετώ. Όχι όλα, το ομολογώ. Όλη αυτή η ιστορία με γέμιζε με άγχος. Παρά ταύτα... επιμένω. Η ζωή μου δέθηκε, τόσα χρόνια, μ' ένα σωρό πράγματα που έφτιαξαν το πλαίσιο των αναμνήσεων μου. Ολάκερη περίοδο ζωής που έχει νόημα μόνο για μένα. Πάντα πίστευα και συνεχίζω να πιστεύω πως οι προσωπικές μας μαρτυρίες είναι εκείνες που περισσότερο μας αγγίζουν, μας σημαδεύουν και... μας διδάσκουν!

Όσο κι αν απ' τ' ανοιχτό παράθυρό μου, προβάλλει τώρα ένας ορίζοντας και μου προτείνει κάτι καινούργιο, όσο οι αντοχές μου κρατάνε απαλό τον πόνο των αναμνήσεων, δεν μπορώ να αποφύγω τούτο το πήγαιν' έλα της ιστορίας μπροστά μου. Της δικής μου ιστορίας, μέσα απ' τα δικά μου βιώματα. Πως να χωρέσει ένα κομμάτι της ζωής μου μέσα σε λίγες σακούλες σκουπιδιών. Κάθομαι τώρα, λίγο πριν τη σιωπή, λίγο μετά τη θλίψη και καθώς κοιτώ σιωπηλός γύρω μου τους σωρούς με τα σκισμένα χαρτιά, αισθάνομαι να κλείνει ο κύκλος μου. Εκεί κείτεται, σ' αυτές τις μαύρες σακούλες, η ιστορία μου σκισμένη σε... χίλια δυο κομμάτια...

Στράτος Δουκάκης (Μηθυμναίος)

Έγραψα τούτο το άρθρο τις πρώτες μέρες του μήνα Φλεβάρη του 2004, όταν είχα πάρει τη μεγάλη απόφαση της επιστροφής μου, ύστερα από 41 χρόνια ξενιτιάς στη Βενεζουέλα. Δημοσιεύτηκε στο **GR PORTAL**, στην Εφημερίδα **ΕΜΠΡΟΣ** της Μυτιλήνης όπως και στις **ISTOSELIDES.GR**.

Related Posts:

- Φρειδερίκος ο Β' - Το θαύμα της οικουμένης
 - Ένας χαρταετός στο Μανχάτταν
 - Ελληνισμός και Θάλασσα
 - Το παράθυρο της ποίησης
 - Περί ουσιώδους γνώσης...
-